

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3783/2022
08.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Репић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2486/20 од 03.11.2020. године, на седници одржаној 08.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2486/20 од 03.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2486/20 од 03.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 577/14 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав у односу на тужиљу уговор о поклону закључен 09.08.2011. године између тужене као поклонопримца и њене мајке ВВ као поклонодавца, оверен у Основном суду у Лозници под Ов.бр. 10020/11 од 11.08.2011. године, чији су предмет стамбена зграда у ул. ... у ... и припадајући део плаца, ближе описани у изреци пресуде, што је тужена дужна да призна и трпи да се тужиља намири у свом потраживању утврђеном правноснажном пресудом Привредног суда у Ваљеву П 871/11 од 10.09.2012. године у износу од 1.255.000,00 динара, који је солидарна обавеза мајке тужене на име трошкова поступка, са законском затезном каматом на то потраживање од 10.09.2012. године до исплате, продајом напред описаних непокретности и покретних ствари које су предмет наведеног уговора о поклону у извршном поступку по основу ове пресуде, или да у истом року испуни обавезе своје мајке поклонодавца према тужиљи из наведене правноснажне и извршне судске одлуке, са законском затезном каматом на то потраживање од 10.09.2012. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се утврди да је ништав наведени уговор, те да је тужена дужна да призна и трпи да се тужиља намири у свом потраживању утврђеном правноснажним и извршним судским одлукама и то:

пресудама Општинског суда у Лозници П 1920/99 од 24.09.2002. године у износу од 97.796,00 динара, П 2388/94 од 15.02.1995. године у износу од 1.097,50 динара, П 2289/93 од 07.06.1994. године у износу од 110.000,00 динара и П 109/98 од 04.09.2000. године у износу од 15.680,00 динара, те решењима истог суда И 1946/94 од 29.12.1994. године у износу од 35,00 динара, И 145/00 од 06.03.2000. године у износу од 150,00 динара и И 973/00 од 28.12.2000. године у износу од 850,00 динара, који износи су сви солидарна обавеза мајке тужене на име трошкова парничног поступка, све са законском затезном каматом на начин ближе одређен у овом ставу изреке, продајом непокретности и покретних ствари, ближе одређених у ставу другом изреке, које су предмет наведеног уговора о поклону у извршном поступку по основу ове пресуде, или да у истом року испуни обавезе своје мајке поклонодавца према тужили из наведене правноснажне и извршне судске одлуке, са законском затезном каматом на сва наведена потраживања почев од дана доношења одлуке којом се утврђује свако поједино потраживање до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2486/20 од 03.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично су усвојене жалбе парничних странака, па је преиначена првостепена пресуда и то: у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари из става првог изреке утолико што се тужена обавезује да трпи да се тужила намира у ненамиреном делу потраживања по правноснажној и извршној пресуди Привредног суда у Ваљеву П 871/11 од 10.09.2012. године, а одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужена обавезе да трпи намарење и законске затезне камате обрачунате од 10.09.2012. године па до коначне исплате на износ од 1.225.000,00 динара, досуђен том пресудом, као и у делу којим је тужена овлашћена да алтернативно у истом року испуни обавезу своје мајке према тужили у погледу обрачуна законске затезне камате на наведено потраживање за период од 10.09.2012. године до исплате, и у делу одлуке о трошковима поступка садржане у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је тужена обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка од 359.312,50 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док су одбијене жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у преосталом побијаном усвајајућем делу из става првог и одбијајућем делу из става другог изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је преко пуномоћника изјавила ревизију (уз предлог за враћање у пређашње стање од 10.02.2021. године) због погрешне примене материјалног права у смислу одредбе члана 403. став 1. тачка 2. ЗПП (у делу којим је преиначена првостепена пресуда) и у смислу одредбе члана 404. ЗПП (у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. истог закона. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. О праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног

права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Поред тога, тужилца није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Сходно наведеном, као и да се у конкретном случају ради о парници ради побијања дужникових правних радњи у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, по оцени Врховног суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужилце. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради побијања дужникових правних радњи поднета је 19.05.2014. године, а у тужби вредност предмета спора означена је у износу од 1.255.000,00 динара. Побијана вредност предмета спора је 225.608,50 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужилце није дозвољена.

Преиначење одлуке о камати као споредном потраживању на главни захтев, ревизију не чини дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП с обзиром да ревизија против одлуке о камати није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. ЗПП у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић